

Til nr. 22

Bestemmelsen foreslås indsat, fordi det regnskabsmæssigt ikke på nuværende tidspunkt er muligt at behandle forsikringsselskaber og kreditinstitutter efter det samme regelsæt, idet der er en grundlæggende forskellig måde at opgøre kapitalen på i henholdsvis kreditinstitutter og forsikringsselskaber. Forslaget skal endvidere sikre, at et realkreditinstitut, der ejer et forsikringsselskab, ikke derved kan medregne en del af sin ansvarlige kapital to gange (dobbeltgearing). Forslaget medfører, at fradraget i realkreditinstitutets ansvarlige kapital gøres uafhængigt af, hvorledes det pågældende datterforsikringsselskab måtte være kapitaliseret. Formuleringen »direkte eller indirekte ejede andel« indebærer, at også forsikringsselskabets datterforsikringsselskabers solvensmargen fratrækkes i den ansvarlige kapital.

Til nr. 23

Realkreditinstitutterne får – ligesom pengeinstitutterne – med kapitalkravsdirektivet mulighed for at medregne et ekstra kapitalelement benævnt »kortfristet supplerende kapital«.

Kapitalelementet får karakter af supplerende kapital i form af værdipapirer med ubestemt løbetid, jf. nr. 20. Kortfristet supplerende kapital indgår ikke som en del af den ansvarlige kapital på grund af sin kortfristede, og der stilles en række yderligere betingelser for optagelse af kortfristet supplerende kapital som kapitalelement til afdækning af markedsrisici.

Da den kortfristede supplerende kapital kun kan anvendes til afdækning af markedsrisici, der typisk kan nedbringes relativt hurtigere end risici ved udlån (kreditrisici), foreslås det, at den oprindelige løbetid eller et opsigelsesvarsel kan være ned til 2 år.

Der er af den grund heller ikke, i modsætning til værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, krav om nedtrapning af det beløb, hvorved kapitalindskuddet kan medregnes de sidste 3 år inden forfaldstidspunktet.

I forhold til værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud skærpes indlånsreglen på kortfristet supplerende kapital således, at der hverken kan ske tilbagebetaling af hovedstol eller udbetaling af renter, såfremt solvenskravet ikke er opfyldt, eller tilbagebetalingen vil medføre, at solvenskravet ikke er opfyldt. Dette vil blive fastsat i kapitaldækningsbekendtgørelsen.

I § 53 g, stk. 2, foreslås det, at den nye kortfristede supplerende kapital højst kan medregnes med 5,7 pct. af de vægtede poster med markedsrisiko. Be-

stemmelsen sikrer en opfyldelse af direktivets krav til fordelingen af kapitalelementer på kapitalkravet. Ifølge kapitalkravsdirektivet skal en vis andel af kapitalkravet til poster med markedsrisiko således afdækkes med de nuværende kapitalelementer ifølge egenkapitaldirektivet (89/299/EØF). Det nye kapitalelement kan således højst udgøre 250 pct. af det beløb, hvormed de nuværende kapitalelementer bidrager til dækning af kapitalkravet til de vægtede poster med markedsrisiko.

De 5,7 pct. fremkommer ved at medregne det nye kapitalelement med op til 250 pct. af de nuværende kapitalelementer. Det nye kapitalelement kan således højst medregnes med 250/350 (det samme som 5/7) af den samlede kapital, der går til dækning af kapitalkravet på 8 pct. af de vægtede poster med markedsrisiko, eller 5,7 pct. (afrundet).

Resten af kapitalkravet, dvs. mindst 2,3 pct., skal dækkes af de nuværende kapitalelementer (den ansvarlige kapital).

Beregningseksempel på kapitalkrav (i mio. kr.):

Vægtede poster med markedsrisiko	200,0
Kapitalkrav (8 pct.)	16,0
Det nye kapitalelement kan højst anvendes med 5,7 pct	11,4
Resten, der dækkes med ansvarlig kapital, mindst	4,6

§ 53 h, stk. 1, er en følge af, at kapitalkravsdirektivet retter sig særskilt mod markedsrisici i form af henholdsvis risici på handelsbeholdningen og risici på aktiviteter i fremmed valuta. Direktivet indebærer, at der skelnes mellem et instituts handelsbeholdning af værdipapirer, terminsforretninger og finansielle instrumenter på den ene side og instituttets øvrige aktiviteter på den anden side.

Definitionen af handelsbeholdningen er derfor central. Formålet med denne afgrænsning er at udskille de aktiver, hvorpå der er en særlig risiko som følge af aktivernes kursregulering. Definitionen er imidlertid teknisk kompliceret og foreslås derfor henlagt til kapitaldækningsbekendtgørelsen.

For at sikre den størst mulige overensstemmelse mellem regnskabs- og kapitaldækningsregler er det tanken at anvende den gældende definition af finansielle omsætningsaktiver i regnskabsreglerne for realkreditinstitutter som udgangspunkt for afgrænsningen af handelsbeholdningen.

De poster, der vil være omfattet af handelsbeholdningen, er følgende:

- værdipapirer, der er omsætningsaktiver, jf. § 2, nr. 15 i bekendtgørelse om realkreditinstitutters regnskabsaflæggelse m.v. og
- afledte finansielle instrumenter, jf. bekendtgørelse